

200502526/1.

Datum uitspraak: 4 oktober 2005

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
appellant,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 04/39143, 04/39147, 04/39150
en 04/39152 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem,
van 21 februari 2005 in de gedingen tussen:

en

appellant.

1. Procesverloop

Bij besluit van 25 juni 2003 en onderscheiden besluiten van 8 januari 2004 heeft appellant (hierna: de minister) aanvragen van onderscheidenlijk (hierna: de vreemdelingen) om hun een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 10 augustus 2004 heeft de minister de daartegen door de vreemdelingen gemaakte bezwaren ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 21 februari 2005, verzonden op 22 februari 2005, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem (hierna: de rechtbank), voorzover thans van belang, de daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroepen gegrond verklaard en dat besluit vernietigd. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 22 maart 2005, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 4 april 2005 hebben de vreemdelingen een reactie ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 5 september 2005, waar de minister, vertegenwoordigd door mr. G.M.H. Hoogvliet, advocaat te Den Haag, en de vreemdelingen, vertegenwoordigd door mr. M.F. Kiers, advocaat te Deventer, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv), indien het een vreemdeling betreft, voor wie het, gelet op diens gezondheidstoestand, niet verantwoord is om te reizen.

Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) wordt de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de wet, afgewezen, indien de desbetreffende vreemdeling niet over een geldige mvv beschikt. Ingevolge het vierde lid kan de minister het eerste lid buiten toepassing laten, voorzover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard (hierna: de hardheidsclausule).

Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de hardheidsclausule (TK 1999-2000, 26 732, nr. 7, p. 108-109) blijkt dat de daarin neergelegde bevoegdheid van de minister bedoeld is als discretionair van aard en beperkt van omvang. Gevallen, waaromtrent is voorzien dat het mvv-vereiste niet zal worden tegengeworpen, zijn bij en krachtens artikel 17,

eerste lid, van de Vw 2000 van dat vereiste uitgesloten, zodat toepassing van de hardheidsclausule beperkt kan blijven tot zeer uitzonderlijke gevallen die door wet- en regelgever niet zijn voorzien. Voorts wordt volgens die passage een beroep op de hardheidsclausule slechts in zeer uitzonderlijke gevallen gehonoreerd.

2.2. Volgens paragraaf B1/1.2.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000) wordt voor de toepassing van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 onderzocht of de desbetreffende vreemdeling in staat is naar zijn land van herkomst te reizen en in staat kan worden geacht daar de behandeling van een door hem in te dienen mvv-aanvraag af te wachten.

Volgens paragraaf B1/2.2.1 van de Vc 2000, voorzover thans van belang, is in ieder geval geen sprake van een zeer uitzonderlijk geval dat tot toepassing van de hardheidsclausule aanleiding geeft, indien de desbetreffende vreemdeling stelt dat noodzakelijke, medische behandeling aan terugkeer, teneinde een mvv te verkrijgen, naar het land van herkomst in de weg staat, maar niet heeft aangetoond dat sprake is van een medische noodsituatie. Volgens paragraaf B8/3.3 van de Vc 2000 wordt de hardheidsclausule toegepast, indien wordt voldaan aan de vereisten voor het verlenen van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking "vanwege medische noodsituatie". Bij de beoordeling van zodanige vergunningaanvraag wordt volgens paragraaf B8/4 van de Vc 2000 de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het herkomstland niet betrokken.

2.3. In de eerste grief komt de minister op tegen de overweging dat hij zich, nu uit het algemeen ambtsbericht met betrekking tot Kosovo van 14 oktober 2003 van de Minister van Buitenlandse Zaken (hierna: het ambtsbericht) valt af te leiden dat Kosovo in juni 1999 voor onbepaalde tijd aan de wetgevende, uitvoerende en rechtsprekende bevoegdheden van destijds de Federale Republiek Joegoslavië (FRJ), dan wel Servië is onttrokken, ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat Servië en Montenegro het land van herkomst van de vreemdelingen is. Volgens de minister heeft de rechtbank aldus miskend dat het feit dat Kosovo sinds juni 1999 op basis van VN-resolutie 1244 door een interim civiel bestuur onder auspiciën van de VN (UNMIK) wordt bestuurd niet betekent dat dat gebied geen deel van de statenunie Servië en Montenegro uitmaakt en dat hij niet vooruit wenst te lopen op mogelijke toekomstige ontwikkelingen op dat punt en dat ook niet hoeft te doen.

2.3.1. De grief slaagt. In hetgeen de vreemdelingen hebben aangevoerd is geen grond te vinden voor het oordeel dat de minister, lettend op het ambtsbericht, Servië en Montenegro, inclusief Kosovo, niet als land van herkomst van de vreemdelingen in de zin van vorenbedoeld gevoerd beleid heeft mogen aanmerken. Dat beleid voorziet niet in een uitzondering voor deze situatie en er is geen grond voor het oordeel dat de minister er bij afweging van alle daarvoor in aanmerking komende belangen in redelijkheid niet voor heeft kunnen kiezen zodanig uitzondering niet te maken.

2.4. In de eerste en tweede grief, in hun onderlinge samenhang gelezen, klaagt de minister voorts dat de rechtbank heeft miskend dat hij zich, op

basis van de onderscheiden adviezen van het Bureau Medische Advisering en nu hetgeen de vreemdelingen hebben aangevoerd geen concreet aanknopingspunt biedt om aan de volledigheid of juistheid van die adviezen te twijfelen, op het standpunt heeft mogen stellen dat behandeling van de vreemdelingen in het land van herkomst mogelijk is.

De minister klaagt voorts dat de rechtbank, door te overwegen dat hij ten onrechte niet heeft onderzocht of de vreemdelingen feitelijk toegang zullen krijgen tot een medische behandeling in het land van herkomst, heeft miskend dat de uitspraak van de Afdeling van 28 mei 2004 in zaak no. 200402664/1 (aangehecht ter voorlichting van partijen) niet op de toepassing van de hardheidsclausule ziet.

2.4.1. Deze grieven slagen evenzeer. Het ambtsbericht biedt geen grond voor het oordeel dat voor etnische Albanezen uit Kosovo, als de vreemdelingen zijn, geen behandeling in het Institute for Mental Health in Belgrado beschikbaar is. Evenmin biedt de brief van 15 april 2004 van het centrum voor geestelijke gezondheidszorg in Ferizaj (Kosovo), anders dan de rechtbank heeft aangenomen, grond voor het oordeel dat zodanige Albanezen niet voor behandeling van een posttraumatische stress-stoornis in het Clinical Hospital en de IOM Medical Clinic in Pristina (Kosovo) terecht kunnen.

Nu behandeling van de vreemdelingen in het land van herkomst mogelijk is, bestaat geen grond voor het oordeel dat de minister zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat terugkeer van de vreemdelingen naar het land van herkomst niet zal leiden tot een medische noodsituatie in de zin van vorenbedoeld gevoerd beleid.

Bij de beantwoording van de vraag of sprake is van een medische noodsituatie, in verband waarmee het niet voldoen aan het mvv-vereiste aan de vreemdelingen niet wordt tegengeworpen, worden volgens het gevoerde beleid, zoals vermeld in paragraaf B1/1.2.1 en B8/4 van de Vc 2000 en thans in het Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire 2005/40, omstandigheden die de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het land van herkomst betreffen niet in de beoordeling betrokken. In hetgeen de vreemdelingen hebben aangevoerd is geen grond te vinden voor het oordeel dat de minister bij afweging van alle daarbij in aanmerking te nemen belangen niet in redelijkheid tot het voeren van dat beleid heeft kunnen besluiten.

2.5. Het hoger beroep is gegrond. Grief 3 en 4 hebben geen zelfstandige betekenis en behoeven daarom geen bespreking. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling, nu hetgeen in beroep is aangevoerd geen aanleiding geeft voor een ander oordeel, de beroepen tegen het besluit van de minister van 10 augustus 2004 ongegrond verklaren.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, van 21 februari 2005 in de zaken nos. AWB 04/39143, 04/39147, 04/39150 en 04/3915;
- III. verklaart de bij de rechtbank in die zaken ingestelde beroepen ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. R.W.L. Loeb, Voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. T.M.A. Claessens, Leden, in tegenwoordigheid van mr. A.W.C.M. van Emmerik, ambtenaar van Staat.

w.g. Loeb
Voorzitter

w.g. Van Emmerik
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 4 oktober 2005

382.
Verzonden:

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,